

[Valdemar Thomsen.]

Smørloven er, som sagt, særlig typisk for Regeringens Landbrugspolitik, for det første derved, at man foretrækker Statstilskud fremfor en Pris, der dækker Fremstillingsomkostningerne, for det andet ved, at velhavende Forbrugere faar Smørret under Produktionspris, og endelig for det tredje ved, at den daarligst stillede Del af Befolkningen sikres lave Priser gennem denne Lov i Stedet for gennem Socialloven. Prisordningen vedrørende Flæsk er noget tilsvarende, og dertil kommer saa, at Indtægten ved det ekstraordinære Salg af Besætninger, der finder Sted, til Dels beregnes som skattepligtig Indtægt, endvidere, at Landbruget stilles ugunstigere end Byerne vedrørende Tilskud og Laan til Bygningsistandsættelse m. v. Yderligere kan peges paa — og det er efter min Mening noget meget vigtigt i denne Forbindelse —, at Regeringen og Nationalbanken igen er slaaet ind paa Kronestigningsvejen, rigtig nok foreløbig kun paa Hosesokker. Hvilke Konsekvenser det kan faa for Landbruget, naar det sker næste Gang og næste Gang igen, ja, det behøver ingen nærmere Paa-visning, for det siger Erfaringerne fra Tyvernes ulyksalige Kronepolitik, hvad det vil føre til.

Ogsaa Regeringens Rentepolitik eller Mangel paa Rentepolitik, hvad man nu vil, gaar stærkt i Retning af en Favorisering af Storfinansens paa Landbrugets og i det hele taget paa det arbejdende Folks Bekostning. Tidligere fortalte man os altid, at Tilbud og Efterspørgsel var afgørende for Rentens Højde. Jeg har for Aar og Dag siden gennem Udtalelser af førende Økonomer paavist, at denne Paastand er urigtig, og nu kan da enhver se, at den er det, at den ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre. Den Omstændighed, at det nye Statslaan forleden, fordi Renten er højere, end Markedet gør nødvendigt, blev overtegnet i Løbet af 0,5, viser, at det er Storfinansens, der har Regeringens Bevaagenhed. Det, der skal foregaa i Morgen, eller hvornaar det bliver, med Fremsættelse af Forslag til Imødegaaelse af Pengerigeligheden, viser, at Nationalbankdirektør Bramsnæs og andre, der er besjælet af Guldmentaliteten, anstrenger sig for at finde en Form, saaledes at den passive Kapitalist trods Pengerigeligheden fortsat kan leve højt paa den aktive Producentens Bekostning.

Ledige Penge er en Kilde til Fejlinvestering, siger Bramsnæs, og han føler det altsaa som en Opgave at forhindre noget

saadant. Man faar nærmest Indtryk af, at han ved at slaa op i en Bog kan afgøre, hvad der er rigtig og hvad der er forkert. Pengeanbringelse, og saa er Sandheden dog den, at ingen, ikke engang en overmægtig Nationalbankdirektør, med blot nogenlunde Sikkerhed kan afgøre, hvad der i saa Henseende er rigtigt, og hvad der er forkert. Det afhænger nemlig af saa mange vidt forskellige Forhold, ogsaa, og ikke mindst, af de økonomiske Dispositioner, som Lovgivningsmagten foretager. Saa længe det er saadan, at Staten i den ene Butik opkræver Forbrugsafgifter for det mest nødvendige til Livets Ophold og i den næste Butik betaler Pengene tilbage i Form af Tilskud og Rabat paa Livsfornødenheder, vil selv en Bramsnæs faa meget vanskeligt ved at stille Horoskopet. Saafremt der efter denne Krig skal føres en økonomisk Politik, der ligner Tredivernes, saa vil det, for at nævne et bestemt Eksempel, være en Fejlinvestering at sætte Penge i Landejendomme, medens det paa den anden Side, hvis den kapitalvenlige, landbrugsfjendtlige Stemmekøbspolitik, som nu føres, bliver afløst af en mere tidssvarende, sandsynligvis vil være i høj Grad forsvarligt at sætte Penge i Jord og i andre produktive Værdier.

Man forsøger at forskrække Folk ved at fremmane Inflationsspøgelset. Ja, men vil da Prisstop og Rationering af Varer ikke være en absolut Hindring for Inflation? Det vil det sikkert, medmindre Publikum taber Troen paa Pengenes Værdi. I saa Fald vil Pengerigeligheden faa Konsekvenser, dog ikke alene i uheldig, men ogsaa i heldig Retning, ved at trykke Rentefoden ned. Og her er det nok, Hunden ligger begravet. Derfor skal vi nu have Statsgældsbeviser, Skatkammerbeviser, Spareobligationer, og hvad det nu alt sammen hedder, alt med det for Øje at stabilisere Renten og forhindre en naturlig Konvertering.

Gang paa Gang er det blevet paavist, hvilken kolossal Fordyrelse af Produktion og Levofod en høj Rente medfører for saavel By som Land, og derfor er der for Regeringen noget kompromitterende i, at man nu, da Lejlighed gives, undlader at befordre en virkelig Sænkning af hele Renteniveauet. Noget mere betegnende for Systemet, for Samarbejdet mellem Demokrati og Kapitalisme, end at udvide Arbejdsløshedsunderstøttelsen til ogsaa at omfatte ledig Kapital og dens Mænd kan vanskeligt tænkes. Men selvfølgelig, den ene Tjeneste er den anden værd!

Ud over Landet spørger man forundret,